

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **M. C.**, zast. advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou, Nuselská 499/132, Praha 4 – Michle, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 376/1, Praha 2 – Nové Město, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2019, čj. MPSV-2019/244700-911, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2022, čj. 16 Ad 3/2020-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce v červnu 2019 požádal podle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, který odůvodnil stěhováním a souvisejícími výdaji. Úřad práce žalobci dávku nepřiznal, jednak z formálních důvodů (nedoložení některých podkladů), jednak proto, že vyplacení dávky neodůvodňovaly ani sociální a majetkové poměry žalobce. Žalovaný odvolání žalobce zamítl, neboť náklady na stěhování ani úschovu věcí nelze považovat za nezbytný výdaj ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Rozhodnutí žalovaného však městský soud zrušil, neboť dle soudu náklady na stěhování nezbytným výdajem podle citovaného ustanovení být mohou.

[2] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Podle stěžovatele soud zasáhl do správního uvážení správních orgánů. Dále stěžovatel polemizuje se závazným právním názorem soudu.

[3] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS zabývá tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.), typicky zda je, či není sporná otázka vyřešena judikaturou. Pokud kasační stížnost podmínky § 104a s. ř. s. nesplní, NSS ji odmítne pro nepřijatelnost

(srov. usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a navazující judikatura).

[4] Stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neuvádí. Ani NSS tu nevidí žádnou právní otázku, která není řešena dosavadní judikaturou či kde by se soud dopustil zásadního právního pochybení při výkladu práva. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[5] Klíčovou námitkou je zásah soudu do správního uvážení. Podle § 78 odst. 1 věty druhé zruší soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost *i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil* (k správnímu uvážení obecně usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, *FERRERO*, bod 14). V nynější věci však městský soud nijak nezpochybnil správní uvážení při rozhodování o sporné dávce (viz bod 17 napadeného rozsudku, s odkazem na rozsudek ze dne 19. 1. 2011, čj. 3 Ads 126/2010-70, dle něhož mimořádná okamžitá pomoc je fakultativní dávkou, nikoli dávkou nárokovou; „záleží tedy na správní úvaze orgánu pomoci v hmotné nouzi, zda a v jaké výši tuto dávku poskytne, přičemž tento postup může správní soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení“). Městský soud jen odmítl právní závěr stěžovatele, že náklady stěhování obecně nejsou nezbytným výdajem podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi (NSS dodává, že s tímto názorem městského soudu stěžovatel nyní v kasační stížnosti nepolemizuje, ale naopak se k němu – na rozdíl od toho, co sám napsal v rozhodnutí - hlásí).

[6] Není ani pravda, že městský soud uvedl, že náklady na stěhování jsou vždy nezbytným výdajem ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi a že snad správní orgány musí vždy takové žádosti vyhovět, jak říká stěžovatel. Právě naopak, městský soud jasně v bodě 18 rozsudku zavázal stěžovatele právním názorem, že „náklady stěhování jako takové jsou nezbytným výdajem ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi,“ proto stěžovatel „posoudí, zda žalobcem uvedené náklady na stěhování a úschovu věcí splňují podmínky pro přiznání dávky mimořádné pomoci z důvodu jejich úhrady před vydáním rozhodnutí a pokud ano, v jakém rozsahu“. Jednoduše řečeno, městský soud odmítl tezi, kterou stěžovatel jasně vyjádřil v napadeném rozhodnutí, že náklady na stěhování jako takové nikdy nejsou tímto nezbytným výdajem ve smyslu zákona o pomoci v hmotné nouzi. Současně ale městský soud nijak nezasáhl do správního uvážení a ponechal na správních orgánech, aby určily, zda v této věci stěžovateli dávku přiznají, a pokud ano, v jakém rozsahu (srov. nejenom cit. pasáž, ale též druhou část obsáhlého bodu 19 rozsudku).

[7] To, že soud nechal plně na stěžovateli, zda do těchto nákladů zahrne též náklady na uskladnění věci, není žádnou vadou rozsudku, ale naopak důsledným promítnutím toho, že správní orgány tu mají správní uvážení.

[8] Kasační stížnost tak vychází z nedbalého a nepřesného čtení rozsudku městského soudu, který je dle NSS poctivě a srozumitelně sepsaný. Kasační stížnost se tak zcela mýlí s předpoklady přijatelnosti, jak je nastínil NSS výše. NSS tudíž kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (výrok I). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1, 2

pokračování

a § 120 s. ř. s., neboť žalobci žádné náklady nevznikly (výrok II). Ustanovená advokátka pak před NSS žádný úkon neučinila.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2023

Zdeněk Kühn
předseda senátu